

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžik/2/2018
Identifikačné číslo spisu: 8017200004
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8017200004.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcu: I. V. N., narodená XX. T. XXXX, bytom vo F. C., F. XXX/XX, právne zastúpená: Hudzík & Partners s.r.o., so sídlom kancelárie v Poprade, Mnoheľova 830/15, IČO: 47 251 654, proti žalovanému: starosta obce Veľká Lomnica, so sídlom v Tatranskej Lomnici, Námestie Tatranská 175/23, právne zastúpený: JUDr. Andrej Pataky, advokát, so sídlom v Kežmarku, Hlavné námestie 2, v konaní o správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného orgánu verejnej správy z 2. novembra 2016 č. j. 2272/2016, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného orgánu verejnej správy proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. novembra 2017 č. k. 3 S 1/2017-87, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného z a m i e t a.
Žalobkyni p r i z n á v a právo na úplnú náhradu trov kasačného konania voči žalovanému.

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie správneho súdu

1. Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „správny súd“) rozsudkom z 30. novembra 2017 č. k. 3 S 1/2017-87 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie správneho súdu“) zrušil rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy z 2. novembra 2016 č. j. 2272/2016 (ďalej aj ako „rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy“), ktorým starosta obce Veľká Lomnica (ďalej aj ako „žalovaný orgán verejnej správy“) zamietol odvolanie účastníčky správneho konania (žalobkyne v konaní pred správnym súdom) a potvrdil rozhodnutie obce Veľká Lomnica z 23. septembra 2016 č. j. SP/295 - 009/16-Šk (ďalej aj ako „rozhodnutie prvoinštančného orgánu verejnej správy“), ktorým obec Veľká Lomnica (ďalej aj ako „prvoinštančný orgán verejnej správy“) zamietla žiadosť účastníčky správneho konania (žalobkyne v konaní pred správnym súdom) o poskytnutie informácií týkajúcich sa predloženia kópií všetkých stavebných povolení a kolaudačných rozhodnutí vydaných po 1. júli 2004 pre nehnuteľnosti v obci Veľká Lomnica. V prevyšujúcej časti správny súd žalobu zamietol. Správny súd žalobkyni priznal voči žalovanému orgánu verejnej správy úplnú náhradu trov konania pred správnym súdom.

2. Správny súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenia § 2 ods. 1 a ods. 2, § 177 ods. 1, § 191 ods. 1 písm. d/ a písm. g/ Správneho súdneho poriadku a uviedol, že vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení správny súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy a konanie, ktoré mu predchádzalo, vypočul účastníkov konania, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, lebo napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a v konaní pred správnym orgánom došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej.

3. Ďalej správny súd uviedol, že predmetom preskúmania je rozhodnutie vydané na základe žiadosti žalobkyne o sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon č. 211/2000 Z. z.“), keď vzhľadom na obsah rozhodnutí a žalobné námietky je základom posúdenie otázky, či v konkrétnom prípade došlo k zneužitia práva.

4. Následne správny súd poukázal na článok 26 ods. 1 a ods. 5 Ústavy slovenskej republiky, na ustanovenia § 1, § 2 ods. 1, § 3 ods. 1 a ods. 3, § 8 až § 11, § 12, § 18 ods. 2 a § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. a napokon na ustanovenia § 46 a § 47 ods. 1, ods. 3 a ods. 5 Správneho poriadku a skonštatoval, že právo na informácie spolu so slobodou prejavu sú ústavnými právami každého subjektu garantovanými Ústavou Slovenskej republiky aj Listinou základných práv a slobôd, pričom právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť len zákonom.

5. Vychádzajúc aj z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 SŽi/4/2010, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/2006) je nepochybné, že prijatím zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ktorý do zákonnej úpravy premietol princíp „čo nie je tajné, je verejné“, sa v Slovenskej republike presadil princíp publicity (otvorenosti a transparentnosti) verejnej správy. Tým sa zmenilo aj základné právno-filozofické východisko pri riešení otázky prístupu verejnosti k informáciám o činnosti verejnej správy v tom zmysle, že teraz majú v zásade všetci právny nárok na prístup ku všetkým informáciám okrem tých, ktoré sú osobitným zákonom a taxatívne a iba z nevyhnutných dôvodov vylúčené. Zmyslom informovanosti občanov o verejnej moci je pre túto moc samú esenciálnou spätnou väzbou, kvalitatívnym faktorom a zároveň aj poistkou proti jej zneužitiu. Ďalším nepopierateľným významom subjektívneho a tým aj vynutiteľného práva na informáciu je jeho funkcia kontrolná vo vzťahu k fungovaniu verejnej moci.

6. Podľa správneho súdu v konkrétnom prípade prvoinštančný orgán verejnej správy, ako povinná osoba, odmietol sprístupniť informácie z dôvodu, že ide o porušení princípu zákazu zneužitia práva vo verejnoprávnej sfére. Tak ako sa to uvádza aj v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SŽi/4/2014 (na ktorý poukazuje sám žalovaný orgán verejnej správy) zákon o slobodnom prístupe k informáciám neobsahuje zákonnú definíciu zneužitia práva a posúdenie tejto otázky je potrebné posudzovať individuálne, kedy v rámci správnej úvahy je potrebné zistiť, či existuje dostatočný počet indícií, že cieľom žiadosti o informáciu nie je reálny záujem získať informácie ale obštrukcia. To, že rozsah požadovanej informácie zahŕňa cca 1200 žiadosti v sledovanom období automaticky neznamená, že žiadosť vykazuje znaky obštrukčnej metódy, pri ktorej nie je dôležitý obsah žiadosti, ale zahltenie a zamestnanie orgánu verejnej správy činnosťou na spracovanie informácie. Pre takýto záver nie je v rozhodnutí prvoinštančného orgánu verejnej správy, ale ani v rozhodnutí žalovaného orgánu verejnej správy dostatok argumentov, naopak rozhodnutia sú pre absenciu akýchkoľvek dôvodov nepreskúmateľné a teda v rozpore s ustanovením § 46 ods. 1 a § 47 ods. 1 a ods. 3 Správneho poriadku.

7. Naopak správny súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 SŽo/44/2015, v zmysle ktorého ak je povinnému subjektu doručená žiadosť o poskytnutie informácie podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám v súlade so zásadou dobrej správy, jeho povinnosťou je primárne vyvinúť úsilie, aby požadovanú informáciu našiel a žiadateľovi ju poskytol. Pokiaľ zistí, že požadovanými informáciami fakticky disponuje, je povinný ich žiadateľovi poskytnúť, okrem prípadu, že sa jedná o výluky, alebo o obmedzenie informácie v zmysle zákon o slobodnom prístupe k informáciám. Pri výklade zákonnej výluky z povinnosti poskytnúť informácie, ktoré by bolo nutné vytvárať, je potrebné rozlišovať medzi prípadmi, kedy k vytvoreniu odpovede na žiadosť stačí púhe mechanické vyhľadanie a zhromaždenie údajov, ktoré má povinný subjekt k dispozícii a prípadmi, kedy je

nevyhnutné s týmito údajmi vykonávať ďalšie spracovanie, t. j. nad rámec jednoduchého uvedenia do odpovede na žiadosť. Pojem „vytváranie nových informácií“ predstavuje pojem natoľko neurčitý, že pri jeho aplikácii je potrebné zo strany povinných subjektov starostlivo dbať o to, aby bol vykladaný ústavné komfortným spôsobom, teda spôsobom, ktorý nebude neprimerane zužovať rozsah ústavou zaručeného práva na informácie. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že pri rozlišovaní situácií, kedy ešte ide o vyhľadanie (zhromaždenie) požadovaných informácií a ich usposobenie pre poskytnutie žiadateľovi, a kedy už pôjde o vytvorenie novej informácie, nemožno vychádzať len z pracnosti či doby, ktorá by bola potrebná pre prípravu odpovede na žiadosť (zhromaždenie informácií). Prístup k informáciám predstavuje jeden z prostriedkov kontroly verejnej správy občanmi a v záujme čo najefektívnejšieho zabezpečenia tejto funkcie kladie na subjekty verejnej správy určité nároky. Neobmedzuje sa teda iba na poskytnutie informácií, ktoré má orgán verejnej správy bezprostredne k dispozícii, ale nijako nevylučuje, ale naopak predpokladá, že požadované informácie dostupné v rámci právomoci tohto orgánu verejnej správy, budú vyhľadané a zhromaždené až na základe žiadosti. Nutnosť vyhľadania informácií nepredstavuje žiadane dôvod, ktorý by orgán verejnej správy oprávňoval ju žiadateľovi neposkytnúť.

8. Navyiac treba poukázať, že ak podľa ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. mal o odvolaní obecného úradu rozhodovať starosta, potom s poukazom na ustanovenie § 47 ods. 1 a ods. 5 Správneho poriadku mal byť starosta uvedený v záhlaví rozhodnutia a ak o odvolaní rozhodovala Obce Veľká Lomnica, rozhodol o odvolaní neoprávnený orgán.

9. Z uvedených dôvodov správny súd podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. d/ a písm. g/ a ods. 4 Správneho súdneho poriadku rozhodnutie Obce Veľká Lomnica, starostu obce zrušil a vrátil vec Obci Veľká Lomnica na ďalšie konanie. Keďže z obsahu rozhodnutia, z vyjadrenia, ani z obsahu zaslaného administratívneho spisu nemožno zistiť, či a v akom rozsahu povinná osoba s požadovanými informáciami disponuje, správny súd žalobu v časti o uloženie povinnosti informácie v stanovenej lehote poskytnúť, zamietol. Úlohu starostu Obce Veľká Lomnica v ďalšom konaní bude opätovne vo veci rozhodnúť tak, ako to naznačil správny súd v tomto rozsudku. Právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný (ustanovenie § 191 ods. 6 Správneho súdneho poriadku).

10. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa ustanovenia § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a priznal úspešnej žalobkyni voči žalovanému orgánu verejnej správy úplnú náhradu trov konania v s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením (ustanovenie § 175 ods. 2 Správneho súdneho poriadku).

II.

Kasačná sťažnosť žalovaného orgánu verejnej správy

11. Žalovaný orgán verejnej správy podal riadne a včas proti rozhodnutiu správneho súdu kasačnú sťažnosť (ďalej aj ako „podaná kasačná sťažnosť“ alebo „kasačná sťažnosť žalovaného orgánu verejnej správy“), v ktorej sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“) zrušil rozhodnutie správneho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie eventuálne aby konanie zastavil. Žalovaný orgán verejnej správy si uplatnil náhradu trov kasačného konania.

12. Žalovaný orgán verejnej správy napadol rozhodnutie správneho súdu podanou kasačnou sťažnosťou z dôvodu podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g/ Správneho súdneho poriadku - súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f/ Správneho súdneho poriadku - správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. h/ Správneho súdneho poriadku - správny súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

13. Žalovaný orgán verejnej správy v podanej kasačnej sťažnosti uviedol, že právny výklad zákona č. 211/2000 Z. z. v platnom znení uvedený v žalobe je tendenčný a účelový v prospech žalobkyne. Obec týmto upriamuje pozornosť súdu na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sž/4/2014, na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 96/2010 a v neposlednom rade na rozhodnutie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. E1 14/11-2, ktoré v podobných prípadoch podaných žiadostí o informáciu vo veci rozhodli obdobne ako žalovaný orgán verejnej správy.

14. Je potrebné taktiež uviesť, že každé rozhodnutie vydané na stavby slúžiace pre trvalé bývanie obsahuje ich dispozičné riešenia - počet a umiestnenie jednotlivých miestností (izby, kuchyne

príslušenstva), ich umiestnenie na jednotlivých podlažiach, podlažnosť a základné ukazovatele, čo sú taktiež informácie, ktoré sa dotýkajú súkromia fyzických osôb, na ktorých zverejnenie by bolo potrebné pre tento účel požiadať o ich predchádzajúci písomný súhlas. Právo na takéto informácie má iba účastník konania v zmysle príslušných ustanovení Stavebného zákona (ustanovenie § 59 ods. 1 a ods. 2 Stavebného zákona v stavebnom konaní a ustanovenie § 78 ods. 1 a ods. 2 Stavebného zákona v kolaudačnom konaní).

15. Aj napriek tomu teda, že zákon o slobodnom prístupe k informáciám nevyžaduje účel pre poskytnutie požadovanej informácie, vzhľadom na to, že pokiaľ by súd neposudzoval a nepreskúmaval, či nedochádza k porušeniu ústavných práv iných, napr. v tomto prípade čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky „nedotknuteľnosť osoby a súkromia je zaručená“. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom, kde vyžiadanim resp. predložením požadovaných dokladov by jednoznačne došlo k porušeniu súkromia základných práv tretích osôb a teda k porušeniu ich ústavných práv bez toho, aby o tom bolo rozhodnuté v zmysle osobitného zákona. Súd sa pri rozhodovaní mal zaoberať aj možnosťou porušenia ústavných práv iných v prípade poskytnutia predmetných požadovaných informácií.

16. Podľa žalovaného orgánu verejnej správy o skutočnosti, že zákon v zmysle článku 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky obmedzuje šírenie informácií svedčí aj tá skutočnosť, že vyžadované informácie sú v zmysle Stavebného zákona dostupné iba pre konkrétne osoby, ktorých okruh je úzko a špecificky určený, pre účastníkov stavebného konania. Teda takéto obmedzenie je účelovo určené v inom zákone, ale na základe Ústavy Slovenskej republiky a teda aj napriek tomu, že nie je uvedené v infozákone. Infozákon v zmysle právnej sily nie je postavený na vyššiu úroveň ako je Stavebný zákon.

17. Žalovaný orgán verejnej správy v tejto súvislosti poukázal na viacerá rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. PL ÚS 7/96, II. ÚS 81/99).

18. Ďalej žalovaný orgán verejnej správ uviedol, že v odôvodnení a právnom posúdení správny súd konštatuje, že „vytváranie nových informácií“ je pojem natoľko neurčitý, že pri jeho aplikácii je potrebné zo strany povinných subjektov starostlivo dbať o to, aby bol vykladaný ústavne konformným spôsobom a nemožno vychádzať len z praconosti či doby, ktorá by bola potrebná pre prípravu odpovede na žiadosť. Nutnosť vyhľadania informácií nepredstavuje žiadny dôvod, ktorý by orgán verejnej správy oprávňoval ju žiadateľovi neposkytnúť.

19. S názorom správneho súdu sa žalovaný orgán verejnej správy nestotožnil najmä z dôvodu, že žalovaný orgán verejnej správy by bol nútený nie len kopírovať všetky rozhodnutia, následne ich upravovať v zmysle zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov, zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností v znení neskorších predpisov a pod., takto pripravené ich digitalizovať a potom zaslať elektronickou poštou. Žalobkyňa sa domáha, aby žalovaný orgán verejnej správy spracoval údaje, pričom pre spracovanie takto požadovaných údajov je potrebné vytvoriť súbor nových informácií v členení podľa jej požiadaviek, pretože informáciou v takom členení nedisponuje. Žiadosťou o informáciu žalobkyňa požaduje nie len zber požadovaných informácií z jednotlivých informačných zdrojov, ale aj následné spracovanie týchto údajov v agende žalovaného orgánu verejnej správy. Zo zákona o informáciách však nevyplýva povinnosť, aby povinná osoba vyžadovala, získavala, ukladala, vyhodnocovala, vyhľadávala alebo spracovávala materiály.

20. Zo zákona o informáciách nevyplýva povinnosť povinnej osoby vykonávať na žiadosť oprávnenej osoby také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu jeho právomocí, alebo realizovať šetrenia, resp. vykonať vyhodnocovaciu činnosť na požiadania oprávnených osôb. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná k dispozícii, a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovávať údaje do inej podoby, ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, by žiadosť o informáciu v skutočnosti zmenila na pokyn, čo nebolo a nie je účelom zákona o informáciách. Žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo/190/2008).

21. Žalovaný orgán verejnej správy má preto naďalej za to, že žalobkyňou žiadané informácie sú informácie, ktoré bez ďalšieho žalovaný orgán verejnej správy nemal povinnosť mať k dispozícii a teda na žiadosť oprávnenej osoby jej ich poskytnúť. Zistenie a aplikáciu príslušného právneho predpisu na určitú konkrétnu skutkovú situáciu je vždy potrebné bezpochyby považovať za vytvorenie kvalitatívne

novej informácie, ktorá sa však v zmysle zákona o slobode informácií nesprístupňuje. Je zrejmé, že v danom prípade požiadavka žalobkyne na sprístupnenie bola mimo rozsah zákona o slobode informácií a správne orgány vec správne posúdili, keď žiadané informácie žalobkyni nesprístupnili.

22. Napokon žalovaný orgán verejnej správy uviedol, že ak podľa ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. mal o odvolaní obecného úradu rozhodovať starosta, potom s poukazom na § 47 ods. 1 a ods. 5 Správneho poriadku mal byť starosta uvedený v záhlaví rozhodnutia a ak o odvolaní rozhodovala Obec Veľká Lomnica, rozhodoval o odvolaní neoprávnený orgán.

23. Žalovaný orgán verejnej správy preto nesúhlasí so závermi správneho súdu, v bode 41, nakoľko ak by o odvolaní rozhodoval neoprávnený orgán, tak ako to uvádza správny súd vo svojom odôvodnení, mala byť podaná žaloba zamietnutá, pretože žalobkyňa vo svojej žalobe označila iný subjekt. Keďže nedostatok pasívnej legitímácie účastníka konania je vždy dôvodom na zamietnutie žaloby, pričom správny súd v tomto smere nie je viazaný poučovacou povinnosťou, podľa názoru žalovaného orgánu verejnej správy sa toto v konaní nepreukázalo a preto mal správny súd žalobu zamietnuť so záverom o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného orgánu verejnej správy bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého žalobkyňa za žalovaného neoznačila. Žalovaný orgán verejnej správy v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. januára 2012 sp. zn. 6 Cdo 214/2011.

III.

Vyjadrenie žalobkyne ku kasačnej sťažnosti

24. Žalobkyňa sa k podanej kasačnej sťažnosti vyjadrila prostredníctvom svojho právneho zástupcu listom z 10. apríla 2018 a žiadala, aby kasačný súd zamietol kasačnú sťažnosť žalovaného orgánu verejnej správy. Žalobkyňa si uplatnila náhradu trov kasačného konania.

25. Žalobkyňa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalovaného orgánu verejnej správy uviedla, že trvá na všetkých svojich vyjadreniach a tvrdeniach predložených v rámci súdneho konania tým, že podľa jej názoru správny súd v konaní posúdil všetky rozhodné skutočnosti a okolnosti daného prípadu, posudzoval zhodu princípov práva so spoľahlivo zisteným skutkovým stavom, ktorý mu poskytol predložený spisový materiál a osobné vypočutie účastníkov konania a ich zástupcov a na základe týchto skutočností rozhodol v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky a Európskej únie.

IV.

26. Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 a ods. 2 Správneho súdneho poriadku v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

27. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 Správneho súdneho poriadku správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánu verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

28. Podľa ustanovenia § 177 ods. 1 Správneho súdneho poriadku správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

29. Podľa ustanovenia § 178 ods. 1 Správneho súdneho poriadku žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

30. Podľa ustanovenia § 438 ods. 1 Správneho súdneho poriadku kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

31. Podľa ustanovenia § 442 ods. 1 Správneho súdneho poriadku kasačnú sťažnosť môže podať účastník konania, osoba zúčastnená na konaní podľa § 41 ods. 2, ak bolo rozhodnuté v ich neprospech, a generálny prokurátor za podmienok ustanovených v § 47 ods. 2.

32. Podľa ustanovenia § 454 Správneho súdneho poriadku na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

33. Podľa ustanovenia § 461 Správneho súdneho poriadku kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa ustanovenia § 21 písm. a/ Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (ustanovenie § 443 Správneho súdneho poriadku a ustanovenie § 444 Správneho súdneho poriadku), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (ustanovenie § 442 Správneho súdneho poriadku), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (ustanovenie § 439 Správneho súdneho poriadku), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (ustanovenie § 445 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a ustanovenie § 57 Správneho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie správneho súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa ustanovenia § 440 Správneho súdneho poriadku, ustanovenia § 441 Správneho súdneho poriadku a ustanovenia § 453 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa ustanovenia § 455 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na webovom sídle kasačného súdu (www.nsud.sk) podľa ustanovenia § 137 ods. 4 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, po neverejnej porade senátu (ustanovenie § 137 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného orgánu verejnej správy nie je dôvodná.

V.

Právny názor kasačného súdu

35. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozhodnutie o kasačnej sťažnosti žalovaného orgánu verejnej správy podanej proti rozhodnutiu správneho súdu, ktorým správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy z 02. novembra 2016 č. j. 2272/2016, ktorým starosta obce Veľká Lomnica zamietol odvolanie účastníčky správneho konania (žalobkyne v konaní pred správnym súdom) a potvrdil rozhodnutie obce Veľká Lomnica z 23. septembra 2016 č. j. SP/295 - 009/16-Šk, ktorým obec Veľká Lomnica zamietla žiadosť účastníčky správneho konania (žalobkyne v konaní pred správnym súdom) o poskytnutie informácií týkajúcich sa predloženia kópií všetkých stavebných povolení a kolaudačných rozhodnutí vydaných po 1. júli 2004 pre nehnuteľnosti v obci Veľká Lomnica a prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

36. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalovaného orgánu verejnej správy vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu po tom, ako sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho a predloženého súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 Správneho súdneho poriadku dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť žalovaného orgánu verejnej správy je potrebné zamietnuť.

37. Na úvod kasačný súd dáva žalovanému orgánu verejnej správy do pozornosti, že správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy z dvoch dôvodov. Prvým dôvodom je to, že ak podľa ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. mal o odvolaní rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy (obecného úradu) rozhodovať starosta, potom s poukazom na ustanovenie § 47 ods. 1 a ods. 5 Správneho poriadku mal byť starosta uvedený v záhlaví rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy a ak o odvolaní rozhodovala Obec Veľká Lomnica, rozhodol o odvolaní účastníčky správneho konania (žalobkyne v konaní pred správnym súdom) proti rozhodnutiu prvoinštančného orgánu verejnej správy neoprávnený orgán. Správny súd preto zrušil rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. g/ Správneho súdneho poriadku, keď došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej.

38. Druhým dôvodom pre zrušenie rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy správnym súdom bolo to, že rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy a žalovaného orgánu verejnej správy sú pre absenciu akýchkoľvek dôvodov nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a teda v rozpore s ustanovením § 46 ods. 1 a § 47 ods. 1 a ods. 3 Správneho poriadku. Správny súd preto zrušil rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. d/ Správneho súdneho poriadku.

39. Kasačný súd z pripojeného administratívneho spisu (rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy) zistil, že v hlavičke rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy je uvedené „Obec Veľká Lomnica“, záhlaví rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy je však uvedené „Obec Veľká Lomnica, starosta obce L. U. R., ako odvolací orgán...“ a rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy je parafované starostom obce L. U. R.. Z uvedeného možno spoľahlivo vyvodiť, že rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy vydal starosta obce Veľká Lomnica, hoci v hlavičke rozhodnutia je nesprávne uvedená Obec Veľká Lomnica. Pre posúdenie, ktorý orgán verejnej správy rozhodnutie vydal je rozhodné to, čo je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia a kto toto rozhodnutie podpísal (spolu s uvedením mena, priezviska a funkcie osoby, ktorá rozhodnutie vydala). Tento záver podporuje aj samotné znenie ustanovenia § 47 ods. 5 Správneho poriadku. Nesprávny je preto názor správneho súdu, že rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy vydal neoprávnený subjekt podľa ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. - obec Veľká Lomnica a nebol preto daný dôvod pre zrušenie rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. g/ Správneho súdneho poriadku.

40. Ak žalovaný orgán verejnej správy v tejto súvislosti poukazuje v podanej kasačnej sťažnosti na skutočnosť, že žalobkyňa nesprávne v správnej žalobe označila žalovaného, keď uviedla ako žalovaného - prvoinštančný orgán verejnej správy - Obec Veľká Lomnica, k tomu kasačný súd konštatuje, že v správnom súdnom súdnicte je v konštantnej judikatúre ustálený názor, že nesprávne označenie žalovaného v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu nebráni správne mu súdu, aby konal so správne identifikovaným žalovaným, pokiaľ táto skutočnosť vyplýva zo samotnej žaloby (R 110/2012). Námietky žalovaného orgánu verejnej správy sú preto nedôvodné, rovnako ako odkaz žalovaného orgánu verejnej správy na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v civilnom súdnom konaní.

41. Ďalej kasačný súd z pripojeného administratívneho spisu zistil, že účastníčka správneho konania (žalobkyňa v konaní pred správnym súdom) sa obrátila na obec Veľká Lomnica so žiadosťou o poskytnutie informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z.. Vo svojej žiadosti žiadala o poskytnutie kópií všetkých stavebných povolení a kolaudačných rozhodnutí, vydaných pod 1. júli 2004 obcou Veľká Lomnica pre nehnuteľnosti v obci Veľká Lomnica. Prvoinštančný orgán verejnej správy odmietol sprístupniť žalobkyni požadované informácie, pričom ako dôvod svojho rozhodnutia uviedol, že podanou žiadosťou odchádza k zneužívaniu práva v rámci slobodného prístupu k informáciám. Prvoinštančný orgán verejnej správy ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. marca 2014 sp. zn. 3 Sži/4/2014, ktorého závery odcitoval v odôvodnení svojho rozhodnutia. V rozhodnutí prvoinštančného orgánu verejnej správy však úplne absentuje aplikácia záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. marca 2014 sp. zn. 3 Sži/4/2014 na prejednávajú a rozhodovanú vec prvoinštančným orgánom verejnej správy. Za týchto okolností považuje aj kasačný súd rozhodnutie prvoinštančného orgánu verejnej správy za nedostatočne odôvodnené a preto nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

42. Proti rozhodnutiu prvoinštančného orgánu verejnej správy podala žalobkyňa odvolanie. O podanom odvolaní rozhodol starosta obce Veľká Lomnica rozhodnutím z 2. novembra 2016 č. j. 2272/2016. Žalovaný orgán verejnej správy v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že ak by mal poskytnúť informácie, ktoré žiada žalobkyňa, znamenalo by to spracovanie údajov, ktorý postup popísal. Následne tiež uviedol, že túto popísanú činnosť by nebolo možné zabezpečiť v zákonom stanovenej lehote, ani pri personálnom obsadení žalovaného orgánu verejnej správy, tiež nemožno predpokladať výšku úhrad za sprístupnenie informácií. Žalovaný orgán verejnej správy ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že nie všetky požadované informácie môže žalobkyni sprístupniť, vzhľadom na ustanovenia Stavebného zákona. Napokon s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. marca 2014 sp. zn. 3 Sži/4/2014 skonštatoval, že podanou žiadosťou dochádza k zneužívaniu práva a je možné sa domnievať, že žiadateľkou môže dôjsť k zneužívaniu sprístupnených informácií z takto vyhotovenej databázy.

43. Podľa ustanovenia § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

44. Odôvodnenie rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy je podľa názoru kasačného súdu vnútorne rozporné, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť, keď na jednej strane

žalovaný orgán verejnej správy tvrdí, že žiadosťou o sprístupnenie informácií dochádza k zneužitiu práva, z ktorého dôvodu požadované informácie nemožno sprístupniť a na strane druhej uvádza, že informácie, o ktorých sprístupnenie žalobkyňa žiada nemá k dispozícii a ide o vytváranie nových informácií. Navyše, obe tvrdenia žalovaného orgánu verejnej správy nie sú ani dostatočným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnené.

45. Ak žalovaný orgán verejnej správy nechcel vyhovieť žiadosti o sprístupnenie informácií z dôvodu, že podanou žiadosťou dochádza k zjavnému zneužitiu práva, mal tento svoj názor jasným a zrozumiteľným spôsobom zdôvodniť vo vzťahu k prejednávanej veci (predmetu žiadosti o sprístupnenie informácií). Naopak, ak žalovaný orgán verejnej správy nechcel vyhovieť žiadosti o sprístupnenie informácií z dôvodu, že informáciami nedisponuje a musel by vytvárať nové informácie, mal tento svoj názor odôvodniť dvoma relevantnými skutočnosťami a to, že danými informáciami v požadovanom tvare doposiaľ nedisponuje a že ani nemá povinnosť predmetnými informáciami disponovať.

46. Napokon kasačný súd konštatuje, že žalovaný orgán verejnej správy v podanej kasačnej sťažnosti neuvádza žiadne argumenty, ktoré by vyvracali názor správneho súdu, že rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy a prvoinštančného orgánu verejnej správy sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, resp. pre nedostatok dôvodov, ale uvádza len argumenty, ktoré smerujú k preskúmaniu zákonnosti veci samej, ktoré však kasačný súd po tom, čo sa stotožnil s názorom správneho súdu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy nemôže vziať do úvahy. Ak správny súd dospeje k názoru, že rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy je nepreskúmateľné, musí toto rozhodnutie zrušiť podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. d/ Správneho súdneho poriadku. Nedôvodné sú preto všetky ďalšie uplatnené námietky žalovaného orgánu verejnej správy.

47. Keďže žalovaný orgán verejnej správy nespochybnil záver správneho súdu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy (s ktorým sa kasačný súd stotožnil), na základe uvedeného považuje kasačný súd námietky žalovaného orgánu verejnej správy v podanej kasačnej sťažnosti za nedôvodné a preto kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovaného orgánu verejnej správy proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. novembra 2017 č. k. 3 S 1/2017-87 podľa ustanovenia § 461 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietol.

48. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobcovi ktorý mal v konaní o kasačnej sťažnosti úspech, priznal nárok na úplnú náhradu trov kasačného konania voči žalovanému orgánu verejnej správy (ustanovenie § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku). Žalovanému orgánu verejnej správy kasačný súd nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, keďže nebol úspešný a ani to nemožno spravodlivo požadovať (ustanovenie § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 168 Správneho súdneho poriadku).

49. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.